

۲۹ دیماه روز هوای پاک گرامی باد

استاندارد کیفیت هوا

شرط اول حفاظت از محیط زیست و جلوگیری از آلودگی ها و تخریب های ناشی از فعالیت انسان ها داشتن تعریف مشخص و شفاف از آلودگی و تخریب است. باید زبان مشترکی برای بیان خسارات وارده به محیط داشت. بدیهی است که بسیاری از فعالیت های عمرانی و توسعه ای ، به طور اجتناب ناپذیری با آلودگی و تخریب محیط زیست همراه است و در عمده موارد نمی توان این آثار منفی را حذف کرد اما می توان آن را به حداقل رساند. در حال حاضر ایجاد بزرگراه ، ساخت سد یا استخراج معدن ، بدون تخریب طبیعت ممکن نبوده و بهره برداری از کارخانه سیمان ، نیروگاه و یا خودرو بدون انتشار آلودگی امکان پذیر نشده است. بنابر این باید به منظور مشخص کردن حدود آلودگی مجاز استانداردهایی تدوین گردد. این استانداردها به دو گروه تقسیم می شود اول استانداردهای محیط پاک که نشان می دهد مثلاً آنچه هوای پاک گفته می شود تا چه حد می تواند آلوده باشد و یا آب پاک تا چه حدودی می تواند آلودگی داشته باشد.

گروه دوم استانداردهای آلودگی ، مربوط به خروجی منابع آلوده کننده است . این استاندارد نشان می دهد که منابع آلودگی از قبیل کارخانجات ، آگزوز خودروها و غیره تا چه حدی می توانند آلوده کننده باشند. اگرچه این مجموعه، عمده استانداردهای مورد نیاز را پوشش می دهد، اما دارای نواقص و کمبودهایی نیز می باشد، همچنین بعضی از استانداردها و ضوابط آن نیز نیاز به بازنگری دارد. یکی از نکات عمده در مورد استانداردهای آلودگی بیان شده در این مجموعه ، توجه به غلظت آلودگی نشان می دهد میزان آلودگی در حجم معینی از آب یا هوا چقدر است اما نشان نمی دهد که این میزان آلودگی متناسب با توان پذیرش محیط پذیرنده است یا خیر. البته سطح تکنولوژی موجود و قابل دسترس نیز در این استاندارد می بایست مدنظر قرار گیرد. لذا اگر فرایند تولیدی بیش از حد مطلوب آب مصرف کند می تواند بار آلودگی بالا اما غلظت آلودگی کمتری را نشان دهد . بعضی از استانداردها باید بازنگری شده و بر اساس توان پذیرش محیط های پذیرنده ، تکنولوژی موجود و تکنولوژی قابل دسترس و بر مبنای بار آلودگی تدوین گردد. البته تدوین استاندارد بر اساس بار آلودگی نمی تواند عمومیت داشته باشد و باید باتوجه به توان محیط پذیرنده ، نوع و ظرفیت فرایند و عوامل متعدد دیگر تعیین گردد و اندازه گیری بار آلودگی نیز به سادگی اندازه گیری غلظت آلودگی نخواهد بود. با این وصف ، در نظر است که برای بعضی از واحدهای صنعتی به صورت نمونه استاندارد بار آلودگی تدوین گردد.

به هرحال استانداردهای هوای آزاد که معمولاً منظور از اصطلاح استانداردهای کیفیت هوا هم همین می باشد واژه بی معنی است مگر آنکه بتوان آنرا بدست آورد. به عبارت دیگر انسان باید استانداردهای انتشار را برقرار نماید و آن این است که یک ماده آلوده کننده چه مقدار باید منتشر شود تا به استانداردهای کیفیت هوای آزاد لطمه نرزد هر وقت صحبت از استانداردهای می شود لازم است که بین استانداردهای کیفیت هوای آزاد و استانداردهای انتشار فرق گذاشته شود. استانداردهای هوای آزاد اهدافی هستند که براساس گزارش ضوابط وضع می شوند و توجه می دهند که غلظتهای آلودگیها در تعداد معینی از دفعات و در فاصله زمانی مشخص نباید از آن حد تجاوز نمایند. استانداردهای سال ۱۹۷۲ کالیفرنیا و دولت فدرال در جدول درج شده اند. این استانداردهای فدرال پس از تصویب اصلاحیه سال ۱۹۷۰ تعیین شدند تا پاسخگوی احکام آن قانون باشد.